

Åsa Ericsson, Svårläst. Bonniers förlag 2010,

Den psykologiska korrekta termen är "otrygg ambivalent anknytning". Men detta är inte psykoanalys. Med Åsa Ericssons sällsamma prosalyrik beskrivs det som att "*det måste sluta innan det börjar*". På ytan att spela ett spel. Men djupare en oro, när mannen efter en natt stannar kvar och kokar gröt i köket i köket. Då måste man fly. Handlingen rör sig kring en kvinna som både längtar efter närhet men samtidigt undviker den, avskyr och skräms av den. När intimiteten finns där, är flykten ett måste. Det framkallar både vanmakt och makt i hennes liv.

Vi är många som sett fram mot Åsa Ericssons nya roman. Efter debutboken Oskyld (1999) är detta hennes femte roman. Den fragmentariska stilen består. Romanens titel anspelar dels på kvinnan i romanen, som ogillar possessiva pronomen, och hennes förhållande till de män hon möter. Männerna kan inte riktigt läsa hennes avsikter. Men det är också en hint vad läsaren har att vänta sig. Det är mer som att läsa lyrik än prosa. Det finns en slags ambivalens i Åsa Ericssons egen text; "*har jag redan klargjort för mycket för att någonsin kunna ta mig ut ur den här boken*". Inte heller läsaren färdas riskfritt i detta tvetydiga relationsdrama. I liksom Åsa Ericssons tidigare romaner är resandet ett överlevnadsfenomen. Här fungerar Arlanda som en flyktväg undan den närhet som både skrämmer och lockar.

Jag rekommenderar att du som läsare viker en dags läsning åt Svårläst. Läs den i ett stycke och låt dig dras med i Åsa Ericssons undflyende men så lockande och rika bildspråk. En roman man inte blir riktigt klok på, men klok av.

Jakob Carlander

Bildtext

Åsa Ericsson gjorde som sjuttonåring debut med romanen Oskyld och har sedan dess tagit plats som en av våra mest lovande författare.

Ingress:

Att längta efter närhet men inte kunna göra bruk av den, är en av vår samtids mest vanliga lidande. Åsa Ericsson skildrar den med sin speciella prosalyrik.